

Ansvar efter Lovforslaget og under ingen andens. Der er ikke Tale om nogen anden, og i saa Henseende kommer det ærede Medlems Anse til at gaa ud paa, at vi overhovedet foreslaa de i Landbruget anvendte Lokomobiler bragte ind under Lovforslaget. Det tror jeg inarest, at man vilde og burde, da der jo ogsaa ved deres Anvendelse i Landbruget kan indtræffe Ulykkestilfælde, men vil man ikke det, maa man stille Forslag om at udelade Lokomobil- og Tærskværksloven. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at det paa ingen Maade er Lokomobiler alene, som falde ind under Endringsforslag Nr. 1 b., der findes jo forskellige andre Virksomheder — ogsaa i Købstæderne og Kjøbenhavn — som ville komme ind under denne Endring, men Lokomobilvirksomheden falder ganske vist ind derunder. Det vilde altsaa være bedre at sige: Vi ønske ikke at have Ansvar for de Folk i Landbruget, som vi sætte til Arbejde med Lokomobiler, altsaa vi ville have en Undtagelsesbestemmelse, og saa lade vi Hovedreglen blive staaende. Det synes mig, at det ærede Medlems Kritisik væsentlig gaar ud derpaa — det er i hvert Fald blevet mit Indryk — men i saa Fald maa det ærede Medlem gribe Sagen an paa den Maade, at han foreslaar, at Undtagelsen foretages.

J. Sage: Nej, det ærede Medlem tager ganske fejl, naar han tror, at jeg ønsker en Undtagelsesbestemmelse for Landbruget. Det, jeg kunde have ønsket, var en Klargørelse, en praktisk Regel, hvorved man undgik at paalægge den private Mand, der lejlighedsvis benytter et Lokomobil, en Erstatningspligt, naar han optræder som Arbejdsgiver, og det troede jeg dog var Hensigten med Endringsforslaget, thi det gif Bemærkningerne blandt andet ved 2den Behandling ud paa. Jeg benægter ingenlunde det ærede Medlems Berettigelse til at sige, at naar Landmanden eller hvilken som helst anden lejer en Dampmaskine, er han i dette Tilfælde Arbejdsgiver og skal holde Folkene assurerede, men det, jeg tillod mig at bemærke, var, at det var upraktisk, og at det vilde volde store Ubehageligheder, naar der stete et Ulykkestilfælde, idet en Mand saa pludselig kunde komme til at udrede en stor Stadeserstatning, og at man kunde indrette det mere praktisk ved at gøre den, som lejer Maskinen ud, til den virkelige Arbejdsgiver. Men saa maatte det naturligvis positivt og klart udtales, — jeg ser ikke, at der er nogen anden Maade — at, naar man har en saadan Virksomhed som at udleje et Dampværk — og det gælder ogsaa andre Maskiner, som lejes ud — er man den egentlige

Arbejdsgiver; saa er der ingen Tvivl om, hvem Arbejdsgiveren er, det er Entreprenøren og ikke den, som benytter Tærskværket.

Damen: Efter at jeg havde hørt den højtærede Indenrigsminister svare paa mine Spørgsmaal for nylig, var jeg egentlig tilfredsstillt, men efter at jeg nu har hørt den ærede Ordfører, er jeg ingenlunde tilfredsstillt, thi jeg synes, at der er en saa stor Forskel mellem, hvad den højtærede Minister og hvad den ærede Ordfører siger, at jeg endnu ikke ved, hvad Meningen er, og det skulde man jo dog gerne vide, især nu ved 3dje Behandling. Saa vidt jeg forstod den højtærede Indenrigsminister, gif hans Forklaring ud paa, at det er den paagældende Gjer af Tærskværket, der vil være forpligtet til at sørge for, at Mandstabet er assureret, men den ærede Ordfører giver en anden Forklaring, som jeg egentlig ogsaa straks mente var den rette, nemlig at Maskinens Gjer kun har at sørge for, at den faste Betjening er assureret, medens det bliver den enkelte Mand, som lejer Tærskværket, der maa sørge for, at al den Medhjælp, der bruges, er assureret. Det er meget uheldigt, at vi nu staa med to forskellige Opfattelser af dette Spørgsmaal. Jeg spurgte netop for at saa Klarhed over, hvad der var det rette. Nu mærker jeg, at man har forskellige Meninger, og det viser kun yderligere, hvor uheldigt det er, at man ikke ogsaa har faaet Landbruget ind under denne Lov.

Indenrigsministeren (Hørring): Jeg skal begynde med at udtale, at jeg kan slutte mig til de Bemærkninger, hvormed den ærede Ordfører anbefalede det af mig stillede Endringsforslag. — Hvad nu dette sidste store Spørgsmaal angaar, kræver man jo en klar og bestemt Regel for, hvad der skal gælde med Hensyn til Lokomobiler paa Landet. Der tror jeg, at man fordrer for meget. Sagen er jo den, at Forholdet meget godt kan ordnes paa forskellige Maade. Det er muligt at leje et Lokomobil paa den Maade, at vedkommende Gjer slet ikke sender Folk med til Betjening, men at den, der lejer det, bestjener det selv — det er muligt, jeg har endogsaa i Dag hørt, at det er slet. Hvis det sker, er det jo en given Ting, at det er den, som lejer Lokomobilet, der bliver Arbejdsgiver for alle dem, som ere beskæftigede derved; derom er der ingen Tvivl. Have vi det mere sammensatte Forhold, at den, som ejer Lokomobilet, sender Betjeningsmandstabet med, men et Mandstabet til at lægge til eller tage fra, hdes af vedkommende Landbruger, kan dette Forhold i øvrigt ogsaa